

EEN KINDJE NA KANKER? HET KÁN!

Ook jonge vrouwen worden soms geconfronteerd met kanker en zien daarmee ook meteen hun vruchtbaarheid en dus hun kinderwens bedreigd. Gelukkig heeft de wetenschap op dat domein enorme vooruitgang geboekt. Zo getuigen ook Nathalie en Katrien, ex-kankerpatiëntes én moeders.

NATHALIE (34): 'VRIENDEN VONDEN DAT IK OVERDREEF: 'WAT KLAAG JE? JE HEBT AL EEN PRACHTIGE ZOON, PRIJS JEZELF GELUKKIG''

'Het klinkt misschien luguber, maar ik heb altijd geweten dat ik op een dag borstkanker zou krijgen. Op een naïeve, onschuldige manier dan wel. Toen ik 30 was - mijn zoontje Midas werd juist twee jaar - voelde ik een knobbel in mijn borst. Ik besteedde er niet zo veel aandacht aan. Mijn man overhaalde me toch een afspraak bij de dokter te maken. De dokters dachten eerst dat de knobbel goedaardig was. Ik werd meteen geopereerd. Na de ingreep had ik geen pijn en voelde ik me zelfs opgelucht. 'Gewoon een nare ervaring die weer over is', pepte ik mezelf op. Tot een week later - uitgerekend op Goede Vrijdag - de resultaten van de biopsie volgden met de verschrikkelijke diagnose: een kwaadaardig gezwel groeide in mijn borst. 'Gaat deze uitslag wel over mij? Dit kan niet, die test klopt niet!', raasde het door mijn hoofd. Ik moest een tweede keer onder het mes voor een borstsparende operatie. De chirurgen namen ook de schildwachtklier in mijn oksel weg om te checken of de kankercellen al op andere plaatsen in mijn lichaam zaten. Als behandeling kreeg ik zware chemotherapie en bestraling voorgeschreven. Daarom plantten de artsen een plastic doosje, een zogenaamde Port-A-Cath, bij me in om de chemo op een zo comfortabel mogelijke manier in te spuiten. Duizend gedachten gingen er door mijn hoofd. 'Wat zou er met me gebeuren? Zou ik nog kinderen op de wereld kunnen zetten?' Om die reden werd er tijdens de operatie eierstokweefsel weggenomen om in te vriezen. Verschillende mensen uit mijn omgeving konden het nieuws gewoon niet geloven. 'Nathalie, jij kanker? Jij eet gezond, beweegt veel en je rookt niet.' Ik leefde écht volgens het boekje. Waarom overkwam mij dit dan? Ik kan je verzekeren: chemotherapie is een echte hel. Zo'n medicijncocktail zorgde voor enorm nare bijwerkingen. 'De kanker zat niet alleen in mijn lichaam, maar liet zich ook voelen in het dagelijkse gezinsleven. Mijn zoontje Midas verplichtte me voort te gaan met mijn leven. Ook al was hij twee jaar oud, op één of andere manier begreep hij de ernst van de situatie. Tijdens mijn ziekte viel het me op dat er weinig of geen materiaal bestond om kinderen duidelijk te maken wat kanker bij

mama of papa juist inhoudt. We willen onze allerkleinsten tegen zo'n akelige dingen beschermen. Maar dat gaat niet altijd. Kinderen voelen aan dat er iets is, je kan maar beter open en eerlijk met ze zijn. Daarom schreef ik het boekje 'Grote Boom is ziek', waarin Snuiten - een dierenfiguurtje gebaseerd op mijn zoontje Midas - merkt dat zijn beste vriend, Grote Boom, ziek wordt en als gevolg al zijn blaadjes verliest. Grote Boom moet vechten tegen houtwormpjes die symbool staan voor de kankercellen en Snuiten maakt dit gevecht van dichtbij mee. Achteraan het boek vind je een gedeelte waarmee kindjes met hulp van een ouder, een familielid of begeleider al knutselend hun emoties kunnen verwerken. 'Door de chemo verzeilde ik in een soort menopauze. Ik was prikkelbaarder en had last van opvliegers. 'Laat mijn cyclus na de chemo alsjeblieft weer op gang komen', bad ik steeds. Ik bleef tijdens mijn bezoeken aan de dokter herhalen dat ik nog kinderen wilde. 'Het is mogelijk dat die er niet meer komen, je moet je nu concentreren op je herstel', luidde haar eerlijke doch botte antwoord. Vele vrienden vonden dat ik overdreef: 'Wat klaag je? Je hebt al een prachtige zoon, prijs jezelf gelukkig.' Maar diep in mij knaagde het dat ik misschien nooit een tweede kindje zou hebben. Een belangrijke keuze werd van me afgenomen en daarom groeide de drang naar een tweede kind nog harder. 'Gelukkig had ik geen hormoongevoelige borstkanker en kwam mijn cyclus enkele maanden na de laatste bestralingen geleidelijk aan weer op gang. Alle andere onderzoeken bleken ook volledig in orde. Toen ik aan mijn oncologe vroeg wanneer ik opnieuw aan kinderen mocht beginnen, vertelde ze me dat de kans op herval de eerste vijf jaar het grootst is. Zij vond dat ik mijn babyplannen zeker twee jaar in wachtmodus moest zetten. Mijn gynaecoloog formuleerde voorzichtig een vroeger groen licht en daar klampte ik me aan vast. De Port-A-Cath mocht eruit en ik begon foliumzuur te slikken. In januari 2009 ging ik terug naar het ziekenhuis voor enkele onderzoeken. Eentje daarvan werkte met radioactieve stralen. De verpleeg-

sters vroegen me of ik al dan niet zwanger was. Ik twijfelde, want ik was enkele dagen over tijd. 'Luister, ik kan niet uitsluiten dat ik zwanger ben...' en ze namen een bloedtest af. Aangezien die sneller het HCG-hormoon in je bloed opspoorde, volgde al gauw de grote euforie. Ik was zwanger! Maar direct sloeg ook de angst me om het hart. 'Wat als ik herval? Wat als mijn baby erfelijk belast wordt?' Gelukkig wees een erfelijkheidsonderzoek uit dat ik geen drager ben van het borstkankergen. Mijn zwangerschap verliep verder vlekkeloos en in september 2009 werd mijn dochter Iris geboren. Een andere bekommernis stak de kop op. 'Zal de borst geven wel lukken?' In de geopereerde borst bleek geen melkproductie meer mogelijk. Iris heeft die tepel ook nooit in de mond genomen. Maar de borstvoeding is met de andere borst prima verlopen. 'Ook al maakte ik kanker mee, ik heb me nooit diep ongelukkig gevoeld. Doordat je ineens op je 30ste met je eindigheid geconfronteerd wordt, ga je bepaalde dingen anders bekijken. Ik kan wel zeggen dat mijn vaardigheid om van het huidige moment te genieten nu extreem ontwikkeld is. Ik meen ook dat je kinderen best zo vroeg mogelijk met een levensbedreigende ziekte in de familie leert om te gaan. Je zou ervan schrikken hoe flexibel ze wel zijn. Zo reageerde Midas amper op mijn haaruitval, terwijl ik me daar wel zorgen om maakte. Net zoals de realiteit eindigt mijn boek met een *happy end*: Grote Boom komt langzaam weer op krachten. Toen Iris op komst was, voegde ik op het einde een extra zinnetje toe om ook mijn dochttertje een plaats in het verhaal te geven. Voor andere kindjes betekent de kleine boom die begint te groeien een soort open einde, waar ze precies dat in kunnen vinden wat ze nodig hebben.' >>

'Grote Boom is ziek' is in de boekhandel te koop voor € 12,95. Je kan de uitgebreide handleiding bij het boek

gratis downloaden via www.abimo-uitgeverij.com.